

گفت‌وگوی «جوان» با حامد امیری، قهرمان پرتاب نیزه پارالمپیک توکیو

طلا نمی‌گرفتم پول بیت‌المال را هدر داده بودم

حضرت آقااز کمیته فنی پارالمپیک فنی‌تر هستند

سناتورهای امریکایی که از بستگانش است به او گفته بود حرفات را در توکیو داغان کن و با طلا برگرد. جاستین این را در صفحه اجتماعی‌اش استوری کرد، من که صفحه‌اش را بلاک کرده بودم ولی حریف یونانی آن را برایم فرستاد و گفت ببین جاستین چه نوشته. به حریف یونانی گفتم به جاستین بگو من مصدوم شده‌ام و بعد از پارالمپیک با او تسویه حساب خواهم کرد، به همین خاطر آنها فکر می‌کردند من در توکیو غایب خواهم بود و تا اسفم در روز مسابقه اعلام شد همه تعجب کردند. در توکیو من به میله‌اش اعتراض کردم، با اینکه با بقیه حرف‌نم‌انم قبل از مسابقه صحبت می‌کردیم و می‌خندیدیم ولی حریف امریکایی اخلاقی نداشت و در یک طرف از زمین آماده مسابقه می‌شد، شاید باورش سخت باشد، زمانی که بهترین رکورد را ثبت کردم و اول شدم سایر حریفان از من خوشحال‌تر بودند. خوشحال بودند از اینکه با مصدومیت شدید توانستم رقیب امریکایی را کنار بزنم.

رفتن روی سکوی قهرمانی و به اهتزاز در آمدن پرچم سه رنگ ایران در کنار رقبا در توکیو چه حسی داشت؟
حریف امریکایی حتی تبریک هم به من نگفت. ماجرا تا مراسم اهدای مدال ادامه داشت، لباس من و جاستین هر دو سفید بود. حریف امریکایی از لجش حاضر نشد لباسش با من یک رنگ باشد و یک لباس دیگر پوشید. جالب اینکه به حریف روس که نایب قهرمان شد گفته بود حتماً انتقام نتیجه پارالمپیک را می‌گیرم، در لحظه گرفتن مدال ورزش کشورمان هنوز هیچ‌کس سه مدال طلا در یک دوره کسب نکرده است. در پاراآسیایی ۲۰۱۸ موفق به کسب یک مدال طلا و یک برنز شدم، تلاشم این است که آن یک برنز را نیز به مدال طلا ارتقا دهم و در هانگزو هت تر یک طلا کنم.

زمانی در مسابقات مردان آهنین شرکت می‌کردید ولی بعد از آن حادثه تصادف رانندگی مسیر زندگی‌تان به سمت ورزش پارالمپیک تغییر کرد، با چه روحیه و انگیزه‌ای در این مسیر جدید هم موفق به افتخار آفرینی‌های مداوم شدید؟
برای آینده چه اهدافی را برای خود ترسیم کرده‌اید؟ در این دوره می‌خواستم در ماده پرتاب وزنه نیز شرکت کنم، منتها به خاطر آسیب‌دیدگی دستم از این ماده انصراف دادم. در پارالمپیک پاریس من آن‌ش‌الله در هر دو ماده حضور خواهم داشت. فعلاً مهم‌ترین رویداد پیش رو بازی‌های پاراآسیایی ۲۰۲۲ است. در تاریخ ورزش کشورمان هنوز هیچ‌کس سه مدال طلا در یک دوره کسب نکرده است. در پاراآسیایی ۲۰۱۸ موفق به کسب یک مدال طلا و یک برنز شدم، تلاشم این است که آن یک برنز را نیز به مدال طلا ارتقا دهم و در هانگزو هت تر یک طلا کنم.

زمانی در مسابقات مردان آهنین شرکت می‌کردید ولی بعد از آن حادثه تصادف رانندگی مسیر زندگی‌تان به سمت ورزش پارالمپیک تغییر کرد، با چه روحیه و انگیزه‌ای در این مسیر جدید هم موفق به افتخار آفرینی‌های مداوم شدید؟
برای خیلی‌ها حتی فکر کردن هم به این مسئله سخت است، کسی نمی‌تواند تصور کند من چه روزگاری داشتم و چه شرایطی را پشت سر گذاشتم. خیلی‌ها فکر می‌کردند حامد امیری تمام شده است. دکنترم می‌گفت حتی نمی‌توانی روی ویلچر بنشینی، با این حال برای پشت سر گذاشتن روزهای سخت بعد از تصادف زجرهای زیادی را تحمل کردم، به این امید که به همه بگویم هنوز همان حامد امیری قبل هستم، فکر کردن به آن روزها آزار می‌دهد.

پیشنهادهای خارجی به مدال آوران ایرانی در سال‌های گذشته بحث‌برانگیز شده است، شما هم پیشنهادی از کشورهای دیگر داشته‌اید؟

بله، قبل از پارالمپیک توکیو پیشنهاد خوبی از یک کشور خارجی داشتم. متأسفانه حواشی زیادی برای من ایجاد کردند، نه به خاطر پول و درآمد بیشتر، فقط برای اینکه از حواشی دور باشم، تصمیم گرفتم برای کشور دیگری مسابقه دهم. همه کارهایم هم انجام شده بود ولی آقای اسبقیان با من صحبت کرد و گفت نه به عنوان رئیس فدراسیون بلکه به عنوان پیشکسوت دوومیدانی از تو می‌خواهم به خاطر مردم در توکیو مسابقه بده، سه تا پیشنهاد خوب خارجی داشتم ولی با این حرف تصمیمم را تغییر دادم و خدا را شکر توانستم طلا بگیرم. اگر رئیس فدراسیون از جنس ورزش و آن رشته نباشد، قطعاً مشکلاتی به وجود می‌آید. اگر آقای اسبقیان دوومیدانی کار نبود قطعاً من را از خانه به پارالمپیک نمی‌کشاند. با مدیریت رئیس فدراسیون حواشی ایجاد شده برای من پایان یافت. یک نکته را هم بگویم، اگر دوباره همان حواشی از سوی برخی افراد در کمیته پارالمپیک برای من ایجاد شود، مطمئناً باشمید قبل از بازی‌های پاراآسیایی از ایران می‌روم. پیشنهادهای خارجی عالی و وسوسه‌انگیز هستند. برای یک طلای پارالمپیک ۱۷میلیارد تومان می‌دهند.

معلولین، آقایان اسبقیان، حمیدی و شکری که برای تک‌تک چپه‌های اعزامی زحمت کشیدند و تشکر ویژه از آقای خسروی‌فا که کاروان را رهبری کردند، امیدواریم کاروان با کیفیت‌تری به بازی‌های پاراآسیایی ۲۰۲۲ اعزام شود.

اهدای مدال طلا به سردار دل‌ها باز تاب زیادی داشت، چه اتفاقی باعث شد چنین تصمیمی بگیرید؟
تا قبل از این هیچ وقت مدالم را به کسی اهدا نکرده بودم اما این بار فرق داشت. شخصی مثل حاج قاسم سلیمانی برای این کشور زحمت کشیده‌او از جانش گذشته‌اند. قضیه سردار سلیمانی و اشخاصی مثل او با دیگران متفاوت است، ضمن اینکه کاروان اعزامی پارالمپیک به توکیو نیز مزین به نام «سردار دل‌ها» بود. معمولاً در تصمیمات و مسائل مختلف به بعد پهلوانی، شجاعت و جوانمردی توجه می‌کنم. رفتارهای پهلوانی مولا امیرالمؤمنین(ع) با جوانمردی‌های پوریا ولی برای

حالی که ماهی ۲۰میلیون تومان هزینه مکمل‌هایم می‌شود. بحث من حقوق و این چیزها نیست، حرف من سر تصمیمات کمیته فنی است. حامد امیری که در جهانی ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰ نفر اول شده و طلا گرفته حقش این است که بگویند چهارم می‌شود. یک نفر در یک نقطه از کشور رکوردی زده و در IPC ثبت کرده ولی نه در مسابقه رسمی. نباید اینگونه رکوردها را ملاک تصمیم‌گیری قرار دهند. بارها این مسئله را گفته‌ایم ولی در جواب می‌گویند «این مصوبه سنسداد است». من یک سؤال دارم، مصوبات ستاد پارالمپیک فقط برای حامد امیری است؟ تصمیم می‌گرفتند اصلاًنفر چهارم را اعزام نکنند چه اتفاقی می‌افتاد؟

یک طلا برای ایران از بین می‌رفت، همین طور طلای ارزشمند خانم هاشمیه منتقیان. با یک تصمیم نادرست دو مدال طلای پارالمپیک سوخت می‌شد. آیا این انصاف است؟

صندوق حمایت از ورزشکاران و پیشکسوتان حقوقی برای شما در نظر گرفته است؟

خدا را شکر ماهی ۴۶۰هزار تومان از صندوق دریافت می‌کنم و این حقوق مربوط به مدال‌های پارالمپیک رواس‌ت. این حقوق را برایم در نظر گرفته‌اند.

یعنی مدال‌های جهانی و بازی‌های پاراآسیایی از نظر صندوق حمایتی‌اهمیتی ندارد؟

نه اهمیتی ندارد. گویا مدال‌های جهانی و پاراآسیایی مهم نیست. این تنها یکی از سیاست‌های غلط ورزش ماست. رقم دریافتی از صندوق آنقدر پایین است که من هنوز به خانواده‌ام نگفتم‌ام. به هر کسی بگویند تعجب می‌کنند و خجالت می‌کشم به خانواده‌ام رقم حقوقم را بگویم، دو سال است اصلاً به کارتی که در آن حقوق را واریز می‌کنند دست نزده‌ام، چون با این پول‌ها و با هزینه‌هایی که من دارم نمی‌توان کاری کرد. **تأمین هزینه‌ها برای ورزشکارانی که شغلی جز ورزش ندارند بسیار سخت است، حتماً از مصوبه استخدام یکی از فرزندان مدال آور پارالمپیکی خبر دارید، فکر می‌کنید یک روزی این مصوبه شامل حال شما هم بشود؟**

من هم شغلی جز ورزش ندارم. برخی‌ها مثل من از جیب هزینه می‌کنند و به مسیرشان ادامه می‌دهند اما تکلیف بقیه چه می‌شود؟ اگر ورزشکاری پول نداشت چه باید بکند؟ من که الان مجرد هستم و شغلی ندارم. با کدام شغل ازدواج کنم، صاحب فرزند شوم و فرزند به سن اشتغال برسد تا شاید بتواند از سهپیه پدرش برای کار استفاده کند. به نظرم این مسائل الکی است و اصلاً به واقعیت تبدیل نمی‌شود.

بعد از بازی‌های پارالمپیک شما انتقادهایی را از مسئولان استان لرستان داشتید. علت این انتقادها چیست؟ گویا امام جمعه خرم‌آباد یکی از حامیان اصلی شما در استان بوده‌است؟

اکثر انتقادهایم متوجه نمایندگان استان لرستان به ویژه شهر خرم‌آباد است. تاکنون بیشترین حمایت استانی از من را اداره ورزش استان لرستان و نمایندگی ولی فقیه داشته‌اند. اداره ورزش مراسم تجلیل برگزار کرد. حاج آقا شاهرخی نماینده ولی فقیه استان لرستان و امام جمعه خرم‌آباد در توکیو با من تماس گرفت و صحبت کرد. چه کسی این کار را می‌کند؟ حتی وقتی برگشتم ایران نیز پیگیر کارهایم بود. در واقع تنها کسی که کارهایمان در استان لرستان را پیگیری می‌کند حجت‌الاسلام شاهرخی است. در صورتی که نمایندگان مان در مجلس کاری برایمان در ورزش انجام نمی‌دهند و انگار که باید دورشان را خط بکشیم. بقیه مسئولان استان نیز فعلاًقول‌هایی داده‌اند که هنوز اجرایی نشده است، مثلاً استانداری قول زمین را به من داده که البته هنوز خبری نشده است، البته این را نیز بگویم که استان لرستان جزو معدود استان‌هایی است که مراسم تجلیل از مدال‌آوران توکیو را خیلی زود برگزار کرد، منتها وعده‌شان هنوز محقق نشده است. سایر نهادهای کاری نکردند، پاداش مصوب وزارت هنوز پرداخت نشده و علاوه بر این از پاداش رکوردنی‌مان نیز خبری نیست. من، خانم متقیان، خانم جوانمردی و سعید افروز منتظر دریافت پاداش ۲۰۰میلیون تومانی وعده داده شده هستیم، البته مابه‌التفاوت حقوق‌ها را نیز هنوز دریافت نکرده‌ایم، با این حال باید تشکر کنم از فدراسیون جانبازان و

روزی قهرمان مردان آهنین ایران بود و توانایی جابه‌جایی اجسام چندصد کیلوگیی را داشت اما تقدیر سرنوشت دیگری برای حامد امیری رقم زد و او حالا قهرمان پارالمپیک ۲۰۲۰ ایران است. ملی‌پوش پارادوومیدانی کشورمان در توکیو و در ماده پرتاب نیزه کاری کرد کارستان تا همه رقبا انگشت به دهان بمانند. امیری که مدال نقره

پارالمپیک ۲۰۱۶ را در کارنامه داشت، در پارالمپیک توکیو با دست مصدوم هم رکوردشکنتی کرد و هم یک طلای ارزشمند را برای کاروان «سردار دل‌ها» به ارمغان آورد. قهرمان خرم‌آبادی برای درخشش در پارالمپیک ۲۰۲۰ از دوهای طاقت‌فرسای زیادی را پشت سر گذاشت تا در توکیو به عشق مردمش پر تاب کند. حامد امیری در گفت‌وگو با «جوان» از سختی‌هایی که کشیده می‌گوید و از مسئولانی می‌خواهد به وعده‌هایشان عمل کنند.

گفت‌وگو
شيوانوروزی

پارالمپیک ۲۰۱۶ را در کارنامه داشت، در پارالمپیک توکیو با دست مصدوم هم رکوردشکنتی کرد و هم یک طلای ارزشمند را برای کاروان «سردار دل‌ها» به ارمغان آورد. قهرمان خرم‌آبادی برای درخشش در پارالمپیک ۲۰۲۰ از دوهای طاقت‌فرسای زیادی را پشت سر گذاشت تا در توکیو به عشق مردمش پر تاب کند. حامد امیری در گفت‌وگو با «جوان» از سختی‌هایی که کشیده می‌گوید و از مسئولانی می‌خواهد به وعده‌هایشان عمل کنند.

کاروان ایران در پارالمپیک در اردو بودم، قبل از پرتاب اول یک لحظه همه این سختی‌ها یادم آمد و گفتم اینجا نمانده کشورم هستم. از خدا خواستم به حق واقعی‌ام در توکیو برسم. من در همان پرتاب اول از دستم گذشتم. مسئله دیگری که بسیار برایم اهمیت داشت، سه سال هزینه‌ای بود که از پول بیت‌المال خرج من شده بود. این پول حق همه مردم بوده که برای من هزینه شده، اگر کم‌کاری می‌کردم و پول بیت‌المال را هدر می‌دادم خودم را نمی‌بخشیدم، حتی اگر دستم را از دست می‌دادم. باز هم می‌گویم که نیزه را برای مردم و به عشق مردم پرتاب کردم و طلا گرفتم. از خدا خواستم که جلوی مردم رو سفید شوم.

در کاروان کیفی پارالمپیک ایران برای عملکردهر ورزشکار پیش‌بینی‌هایی شده بود. روی مدال شما کس

حساب می‌کرد؟

با شرایطی که داشتم اصلاًکسی روی مدالم حساب نمی‌کرد. یک بحث فنی را می‌خواهم اینجا مطرح کنم. در رأس کمیته ملی پارالمپیک آقای محمود خسروی‌فا را داریم که هم کار بلد است و هم ورزشی. پس از آن آقای اسبقیان رئیس فدراسیون جانبازان و معلولین هم از پیشکسوتان و مدال‌آوران دوومیدانی است. وقتی در رأس امور همه ورزشی هستند، کمیته فنی پارالمپیک نیز باید قوی باشد اما متأسفانه فردی را به نام حسن شلگی در این کمیته برای پارادوومیدانی گذاشتند که فرق ماده‌های مختلف را تشخیص نمی‌دهد و اصلاً کارش این نبوده است! در سال ۲۰۱۹ به مدال طلا رسیدم، در سال ۲۰۲۰ هم در حضور همه رقبای قدرتمند به عنوان قهرمانی دست یافتم. حال کمیته فنی می‌دادم. قبل از آسیب‌دیدگی رکوردهای خوبی داشتم اما بعد از آن مصدومیت را رکوردهایم فاصله گرفتم، ولی رکوردی که در توکیو ثبت کردم، دور از انتظار بود. قبل از مصدومیت در چند تورنمنت شرکت کردم و بهترین رکورد در مسابقات ۲۰۲۰ امارات ۳تر و ۹۶سانتی‌متر بود، در مسابقات جهانی ۲۰۱۹ با رکورد ۲۰متر و ۲۹سانتی‌متر مدال طلا گرفتم. نزدیک دو هفته زودتر به توکیو اعزام شدم و در زاین نیز توانستم تمرینات بدنسازی انجام دهم، فقط دو سه جلسه پرتاب داشتم ولی حرف‌نم‌ان را آناتیز می‌کردم و می‌دانستم چه عملکردی خواهند داشت. جالب اینکه از سال ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱ همه رقبایم رکوردهایشان را ارتقا داده بودند، به همین خاطر سطح بازی‌های پارالمپیک با سایر رقابت‌ها از جمله مسابقات جهانی کاملاً متفاوت است.

به‌موضوع پرداخت حقوق‌های مصوب اشاره کردید. خبری از پرداخت مابه‌التفاوت حقوق مدال طلا که طی این مدت دریافت نکرده‌اید شده‌است؟

گفتند قرار است پرداخت شود ولی فعلاً که خبری نیست. حقوق من قهرمان پارالمپیک پیش کمیته جا مانده است. در ماه‌هایی که باید برای پارالمپیک آماده می‌شدم به جای دریافت حقوق طلایی حقوق نفر چهارم را گرفتم، یعنی ماهی یک‌میلیون و ۸۰۰هزار تومان. در

کسی نمی‌تواند تصور کند من چه روزگاری داشتم و چه شرایطی را پشت سر گذاشتم. خیلی‌هافکر می‌کردند حامد امیری تمام شده است. دکنترم می‌گفت حتی نمی‌توانی روی ویلچر بنشینی، با این حال برای پشت سر گذاشتن روزهای سخت بعد از تصادف زجرهای زیادی را تحمل کردم، به این امید که به همه بگویم هنوز همان حامد امیری قبل هستم. فکر کردن به آن روزها آزارم می‌دهد

گفت‌وگو
شيوانوروزی

پارالمپیک ۲۰۱۶ را در کارنامه داشت، در پارالمپیک توکیو با دست مصدوم هم رکوردشکنتی کرد و هم یک طلای ارزشمند را برای کاروان «سردار دل‌ها» به ارمغان آورد. قهرمان خرم‌آبادی برای درخشش در پارالمپیک ۲۰۲۰ از دوهای طاقت‌فرسای زیادی را پشت سر گذاشت تا در توکیو به عشق مردمش پر تاب کند. حامد امیری در گفت‌وگو با «جوان» از سختی‌هایی که کشیده می‌گوید و از مسئولانی می‌خواهد به وعده‌هایشان عمل کنند.

طلای بازی‌های پارالمپیک آرزویی بود که همیشه برای رسیدن به آن تلاش می‌کردید. رسیدن به آرزوهای بزرگ چه حسی دارد؟

برای حضور در بازی‌های توکیو سه سال در اردو بودیم و به خاطر شیوع کرونا و تعویق بازی‌ها نسبت به دوره‌های گذشته یک سال بیشتر در اردو ماندیم. قبل از اعزام به توکیو نیز ۱۵سال مداوم در اردوی کیش حضور داشتم و هر شش ماه یک بار به خانه می‌آمدم. اردوهایمان طاقت‌فرسا بود. همچنین طبق کلاس‌بندی انجام شده من در کلاس سختی قرار داشتم و همه حریفان قدر بودند. فاصله نفرت اول تا سوم بسیار کم بود.

بعد از آسیب‌دیدگی شدید قصد خداحفاظی از ورزش را داشتید، ولی در نهایت با درخشش در توکیو روی سکوی قهرمانی رفتید. چطور با دست مصدوم و بدون تمرینات بدنسازی رکورد پارالمپیک را شکستید؟

اتفاق تلخی که کار را واقعاً برایم سخت کرد، پاره شدن عضله پشت پارویم در اردوی لاهیجان در فاصله سه ماه مانده به بازی‌های پارالمپیک توکیو بود تا جایی که از ورزش خداحفاظی کردم ولی با تدابیری که آقای اسبقیان رئیس فدراسیون جانبازان و معلولین داشتمند، به من گفتند به خاطر سه سال زحمتی که کشیدی حتی با مصدومیت هم باید به توکیو اعزام شوی، در حالی که من اصلاً تمرینات بدنسازی انجام نمی‌دادم. فقط با یک کش تمرینات ایزومتریک انجام می‌دادم. قبل از آسیب‌دیدگی رکوردهای خوبی داشتم اما بعد از آن مصدومیت را رکوردهایم فاصله گرفتم، ولی رکوردی که در توکیو ثبت کردم، دور از انتظار بود. قبل از مصدومیت در چند تورنمنت شرکت کردم و بهترین رکورد در مسابقات ۲۰۲۰ امارات ۳تر و ۹۶سانتی‌متر بود، در مسابقات جهانی ۲۰۱۹ با رکورد ۲۰متر و ۲۹سانتی‌متر مدال طلا گرفتم. نزدیک دو هفته زودتر به توکیو اعزام شدم و در زاین نیز توانستم تمرینات بدنسازی انجام دهم، فقط دو سه جلسه پرتاب داشتم ولی حرف‌نم‌ان را آناتیز می‌کردم و می‌دانستم چه عملکردی خواهند داشت. جالب اینکه از سال ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۱ همه رقبایم رکوردهایشان را ارتقا داده بودند، به همین خاطر سطح بازی‌های پارالمپیک با سایر رقابت‌ها از جمله مسابقات جهانی کاملاً متفاوت است.

اینکه در روز مسابقه زودتر از مدعیان و در هوایی بارانی باید پرتاب می‌کردید روی نتیجه‌تان تأثیر گذار بود؟

در استارت لیست پارالمپیک نفر دوم بودم و این کار را برایم سخت کرد چراکه نفرت اول از رکوردهای رقیبا خبر ندارند و این باعث استرس می‌شود. تمام مدعیان اصلی پشت سرم بودند و قبل از من فقط حریف مکزیک پرتاب کرد. روز مسابقه هوای توکیو به شدت بارانی بود، عادت دارم قبل از پرتاب به دستم گچ منیزیم می‌زنم ولی شدت باران به حدی بود که انگار نه انگار من به دستم گچ زدم! دستهایم خیس بود. با خودم گفتم عضله من که پاره است، اولین پرتاب را انجام می‌دهم و تا پاراآسیایی ۲۰۲۲ هم یک سال وقت دارم. دستم را در مان کنم. هر چی شد، شد. در زندگی‌ام هیچ وقت به این اندازه مصمم نبودم و هر چه در توان داشتم گذاشتم. در فضای مجازی فالوورهای زیادی دارم، قبل بازی‌ها پیام‌های محبت‌آمیز زیادی از مردم دریافت می‌کردم که به من انرژی می‌داد. از طرفی خانواده به ویژه مادرم همیشه به من می‌گفت در توکیو از تو طلا می‌خواهم، فقط

به عشق مردم پرتاب کردم و اصلاً برایم مهم نبودم که آسیب‌ت شدید شود. هنگام پرتاب اول صدای پاره شدن عضله دستم را شنیدم و درد شدیدی هم داشتم. به همین خاطر به مربی‌ای اعلام کردم که پرتاب‌های بعدی را انجام نمی‌دهم. بعد از چند ثانیه رکورد پرتاب اول ۳تر و ۲۷سانتی‌متر روی تابلو نقش بست و اعلام شد که رکورد پارالمپیک را هم شکستم. تعجب کردم و از مربی پرسیدم نوشته ۳۰ یا ۳۱متر؟ گفت ۳۱نوشته و رکورد را هم زدی. از مربی اجازه خواستم پرتاب‌های دیگر را نیز انجام دهم. بعد از اینکه مسابقه تمام شد باران هم بند آمد. پرتابم را دلی انجام دادم، باور کنيد يك انرژي خاصي پشت اين پرتاب بود. بعد از پرتاب اول دو پرتاب ديگر ۲۹متر شد و در پرتاب چهارم بالاترين رکورد (۳۱متر و ۳۵سانتي‌متر) را زدم. در حالي که در رشته ما معمولاً کار با رکوردهای پایین شروع می‌شود و رکوردها در پرتاب‌های آخر افزایش پیدا می‌کنند.

وضعیت آسیب‌دیدگی‌تان چطور است؟ دست‌تان نیاز به جراحی دارد؟
از وقتی برگشتم درمان را آغاز کردم، فیزیوتراپی و لیزردمانی انجام می‌دهم ولی خوشبختانه دستم نیاز به جراحی ندارد. مصدومیت شدید بوده و باید خیلی کار کنم تا به شرایط گذشته بازگردم. بازوی آسیب‌دیده‌ام لاغر شده و تلاش می‌کنم تا بازی‌های پاراآسیایی که ۱۱ماه دیگر برگزار می‌شود این مشکل را برطرف کنم. در پاراآسیایی ۲۰۲۱ در سه ماده پرتاب دیسک، نیزه و وزنه شرکت خواهم کرد.

پیام هواداران قبل از حضور در پارالمپیک و حمایت‌های خانواده چه تأثیری در موفقیت شما داشت؟
عادت دارم قبل از هر مسابقه‌ای حداقل چند دقیقه با خدای خودم راز و نیاز می‌کنم. از او می‌خواهم حقم را در مسابقه بگیرم. سه سال برای رسیدن به مدال پارالمپیک زحمت کشیدم، از همه زندگی‌ام زدم تا به هدفم برسم. هر شب مثل یک ورزشکار حرفه‌ای ساعت ۹ می‌خوابیدم و این را همه بچه‌های تیم ملی می‌دانند. به اندازه کل